

Wiadomość tygodnia

BENEDYKT XVI REZYGNUJE

Papież, który jest także najwyższym przełożonym wspólnot życia konsekrowanego, zakończy posługę 28 lutego

Decyzję taką Papież ogłosił w Watykanie, 10 lutego 2013 r. w czasie konsystorza zwyczajnego. Oto oświadczenie, jakie Benedykt XVI złożył wobec Kolegium Kardynalskiego.

Najdrożsi Bracia,

zawezwałem was na ten Konsystorz nie tylko z powodu trzech kanonizacji, ale także, aby zakomunikować wam decyzję o wielkiej wadze dla życia Kościoła. Rozważywszy po wielokroć rzecz w sumieniu przed Bogiem, zyskałem pewność, że z powodu podeszłego wieku moje siły nie są już wystarczające, aby w sposób należyty sprawować posługę Piotrową. Jestem w pełni świadom, że ta posługa, w jej duchowej istocie powinna być spełniana nie tylko przez czyny i słowa, ale w nie mniejszym stopniu także przez cierpienie i modlitwę. Tym niemniej, aby kierować łodzią św. Piotra i głosić Ewangelię w dzisiejszym świecie, podlegającym szybkim przemianom i wzburzonym przez kwestie o wielkim znaczeniu dla życia wiary, niezbędna jest siła zarówno ciała, jak i ducha, która w ostatnich miesiącach osłabła we mnie na tyle, że muszę uznać moją niezdolność do dobrego wykonywania powierzzonej mi posługi. Dlatego, w pełni świadom powagi tego aktu, z pełną wolnością, oświadczam, że rezygnuję z posługi Biskupa Rzymu, Następcy Piotra, powierzonej mi przez Kardynałów 19 kwietnia 2005 roku, tak, że

od 28 lutego 2013 roku, od godziny 20.00, rzymska stolica, Stolica św. Piotra, będzie zwolniona (sede vacante) i będzie konieczne, aby ci, którzy do tego posiadają kompetencje, zwołali Konklawe dla wyboru nowego Papieża.

Najdrożsi Bracia, dziękuję wam ze szczerego serca za całą miłość i pracę, przez którą nieśliście ze mną ciężar mojej posługi, i proszę o wybaczenie wszelkich

moich niedoskonałości. Teraz zawieramy Kościół święty opiece Najwyższego Pasterza, naszego Pana Jezusa Chrystusa, i błagamy Jego najświętszą Matkę Maryję, aby wspomagała swoją maczyną dobrocią Ojców Kardynałów w wyborze nowego Papieża. Jeśli o mnie chodzi, również w przyszłości będę chciał służyć całym sercem, całym oddanym modlitwie życiem, świętemu Kościołowi Bożemu.

Za: **Radio watykańskie**

Wiadomości krajowe

Oświadczenie Kapituły prowincjalnej redemptorystów

XV Kapituła Prowincjalna Prowincji Warszawskiej Redemptorystów, zgromadzona na swej trzeciej sesji w dniach 4-7 lutego 2013 roku, poruszyła zagadnienia

związane z działalnością Radia Maryja i Telewizji Trwam.

Członkowie Kapituły z nadzieją odnieśli się do starań o przyznanie miejsca na cyfrowym multipleksie dla TV Trwam, licząc na pełną transparentność przy podejmowaniu decyzji w tej sprawie. Są

przekonani, że obecność TV Trwam na multipleksie stworzy jeszcze większą możliwość głoszenia Ewangelii oraz służenia Kościołowi w Jego apostołowskiej misji.

Kapituła z wdzięcznością przyjęła poparcie i zyczliwość Pasterzy Kościoła w Polsce,

wszystkich Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów i Zgromadzeń Zakonnych oraz wielkiej rzeszy ludzi, dla których ważna jest wolność i niezależność mediów.

Dzieło Radia Maryja i Telewizji Trwam Kapituła poleca modlitwom wszystkich, którzy pragną, aby Dobra Nowina mogła docierać do każdego człowieka.

o. Janusz Sok CSsR
Przełożony Prowincji
o. Andrzej Wodka CSsR
Sekretarz Kapituły
Za: www.redemptor.pl

W Licheniu spotkanie wychowawców postulatów i nowicjatu

„Wypalenie magistra – prawda czy utopia”. Pod takim hasłem w Sanktuarium Maryjnym w Licheniu Starym odbył się zjazd formacyjny magistrów nowicjatu i moderatorów postulatów zakonów męskich (4-6 lutego). Uczestniczyli w nim zarówno księża, jak i bracia zakonnici.

„Od 30 lat pod patronatem Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce organizowane są zjazdy formacyjne dla magistrów nowicjatu oraz animatorów postulatów. Jest to zjazd osób odpowiedzialnych za formację najmłodszych kandydatów do życia zakonnego” – wyjaśnił br. Jacek Waligóra, minister prowincjalny kapucynów krakowskich, uczestnik zjazdu.

W spotkaniu, które miało charakter ogólnopolski, wzięło udział 20 magistrów i mistrzów nowicjatu zakonów męskich z całego kraju. Zajęcia o charakterze szkoleniowo-psychologicznym w trakcie spotkania prowadził marianin, ks. dr Artur Radacki. Zdaniem br. Waligóry ważnym elementem były także spotkania dzielenia:

„Magistrowie między sobą dzielą się swoim doświadczeniem pracy formacyjnej, gdyż ta praca jest coraz trudniejsza. Zgromadzenia borykają się coraz bardziej ze zmniejszającą się ilością kandydatów do naszego życia. Poza tym widzimy, że kandydaci, który przychodzi do nas, są coraz słabsi. Wymagają bardziej zaawansowanych metod formacyjnych”. Tego typu zjazdy są niezwykle istotne w pracy formatorów, gdyż pomagają im skonfrontować swoje doświadczenia, doskonalić warsztat pracy i dzielić się między sobą spostrzeżeniami zaobserwowanymi w swojej pracy.

Magister nowicjatu (lub mistrz nowicjatu) w katolickich zgromadzeniach zakonnych jest to osoba, która wprowadza kandydatów do życia zakonnego i przygotowuje ich do złożenia profesji. Podstawowym zadaniem mistrza jest sprawdzenie powołania i rzeczywistych intencji kandydatów. Mistrzem nowicjatu może być wyłącznie członek zgromadzenia, który związany jest ze zgromadzeniem ślubem wieczystym, i któremu tę funkcję przydzielił właściwy mu przełożony. *Robert Adamczyk*

Za: www.marianie.pl

Zebrania prowincjalne polskich pallotynów

W dniu 4 lutego 2013 r., w Dolinie Miłosierdzia, w Częstochowie rozpoczęło się VII Zebranie Prowincjalne Prowincji Zwiastowania Pańskiego Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (księża pallotyni). Temat Zebrania brzmi: Pallotyni. Świętość dla apostolstwa i nawiązuje on bezpośrednio do zakończonych niedawno obchodów 50-lecia kanonizacji św. Wincentego Pallottiego.

Delegaci zebrani w Częstochowie podejmą przede wszystkim refleksję nad pytaniem w jaki sposób Pallotyni z Prowincji Poznańskiej mają odpowiedzieć na wyzwanie Nowej Ewangelizacji. W Zebraniu uczestniczy 37 księży i braci pallotynów, którzy reprezentują współbraci pracujących w Polsce i w 10 innych krajach.

Do uczestników Zebrania swoje przesłanie skierował Przewodniczący Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji abp. Rino Fisichella. Gośćmi specjalnymi VII Zebrania Prowincjalnego będą: ks. abp. Wacław Depo, ks. abp. Henryk Hosier oraz ks. bp. Grzegorz Ryś. Zaproszeni biskupi podzielą się z uczestnikami swoimi refleksjami dotyczącymi Nowej Ewangelizacji. Spotkanie Pallotynów w Dolinie Miłosierdzia potrwa do 9 lutego br.

XXII Zebranie Prowincjalne Prowincji Chrystusa Króla SAC rozpoczęło swoje obrady 4 lutego 2013 r. w Centrum Animacji Misyjnej w Konstancinie-Jeziornie pod hasłem: „Dom, Świętość, Zjednoczenie. U źródeł ewangelizacji w nowych czasach”. Bierze w nim udział 52 uczestników, w tym 45 delegatów (20 delegatów, którym przysługuje uczestnictwo „z urzędu” oraz 25 delegatów przedstawicieli wspólnot Prowincji w Polsce i na świecie).

Po wprowadzeniu duchowym, przygotowanym przez ks. Wiesława Gułę, uczestnicy zgromadzili się na uroczystej Mszy św., której przewodniczył ks. Adam Golec, reprezentujący Przełożonego Generalnego.

Podczas popołudniowej sesji inauguracyjnej delegatów i gości powitał przełożony Prowincji Chrystusa Króla – ks. Józef Lasak. Nawiązując do zakońzonego roku jubileuszowego 50. rocznicy kanonizacji św. Wincentego Pallottiego, Ksiądz

Prowincjał podkreślił, że „jako Zebranie Prowincjalne i Prowincja stoimy przed wyzwaniem, jak przekuć pozytywne doświadczenia jubileuszowe na konkrety w życiu Prowincji. Jubileusz pozwolił nam bowiem z bliska doświadczyć piękna naszego charyzmatu, objawiającego się we współpracy wszystkich komponentów Zjednoczenia”. Zebrania Prowincjalne odbywają się co trzy lata i stanowią szczególną okazję do wspólnego rozeznawania życia Prowincji i apostolskich zadań, jakie w jedności z Kościołem powinna ona podjąć. Za: www.pallotyni.pl

Nominacja nowego prowincjała Oblatów Św. Józefa

Przełożony Generalny Oblatów Św. Józefa O. Michele Piscopo nominował nowego Prowincjała dla Prowincji Polskiej. Kanoniczne przekazanie urzędu nastąpi w dniu 14 marca 2013.

Nowym Prowincjałem jest O. Marek Maziarz OSJ – dotychczasowy proboszcz Parafii św. Jana Chrzciciela w Bedzinie, diec. sosnowiecka.

O. Marek Maziarz urodził się 28 lipca 1963 w Szczecinie. Wyświęcony na kapłana w naszym Zgromadzeniu w 16 czerwca 1992 r. Do tej pory pełnił urzędy: Prefekta Postulatu, Ekonomu prowincji, Rektora Domu i Proboszcza Parafii. Był też odpowiedzialny w Prowincji za wspólnotę Ruchu Józeficko - Marellianskiego w Polsce. Z pozdrowieniami w Chrystusie O. *Stanisław Kozik OSJ*

XXX Kapituła prowincjalna u polskich salwatorianów

W dniach 4-8 lutego 2013 roku w domu zakonnym w Krakowie-Zakrzówku odbywała się XXX Kapituła Prowincjalna Prowincji Polskiej Towarzystwa Boskiego Zbawiciela. Hasło „Głosić z wiarą” inspirowane uczestników wpisuje przesłanie XVIII kapituły generalnej, która miała miejsce w październiku ubiegłego roku, w kontekście „Roku Wiary”. Głoszenie Zbawiciela, którego salwatorianie poznali i pokochali – dla urzeczywistnienia charyzmatu zgromadzenia – musi być połączone z

żywą wiarą w Boga, Kościół, powołanie oraz dobro tkwiące w każdym człowieku i całym stworzeniu.

Głównym zadaniem uczestników kapituły była analiza uchwał ostatniej kapituły generalnej i ich formalne wdrożenie, które znajdzie odzwierciedlenie w prawie regulującym życie prowincji. Dużo miejsca poświęcono na dyskusje dotyczące działalności apostołów młodzieżowych i współpracy z salwatorianami świeckimi. Członkowie kapituły reprezentowali polskich salwatorianów pracujących w piętnastu krajach: Albanii, Australii, Białorusi, Czarnogórze, Czechach, Kanadzie, Meksyku, Polsce, Rosji, Słowacji, Stanach Zjednoczonych, Szkocji, Ukrainie, Węgrzech i Włoszech. Za: www.sds.pl

Symposium: „Rodzina środowiskiem wiary” w Kazimierzu Biskupim

06-07.02.2013 r. – w Kazimierzu Biskupim odbyło się XIII Symposium Teologiczne zatytułowane: „Rodzina środowiskiem wiary”. Symposium zorganizowane zostało przez: Zakład Teologii Moralnej i Duchowości WT UAM, Wyższe Seminarium Duchowne MSF, PWT Oddział Konin, Duszpasterstwo Diecezji Włocławskiej i Referat Rodzin Polskiej Prowincji MSF. Głównym organizatorem ze strony Misjonarzy Świętej Rodziny był Ks. Dr Andrzej Pryba MSF.

Symposium objęte zostało patronatem honorowym przez J.E. Ks. Bpa Wiesława Meringa, Ks. Generała Edmunda Michalskiego MSF oraz Janusza Puszarkę – Wójta Gminy Kazimierz Biskupi, a patronat medialny objęły: Radio Emaus, Przewodnik Katolicki, Posłaniec Świętej Rodziny, TV Wielkopolska, Planeta FM i Magazyn Familia.

Mszy św. na rozpoczęcie symposiumu przewodniczył i słowo Boże wygłosił J.E. Ks. Bp Wiesław Mering. W zagadnienia symposiumu wprowadził Ks. Prof. UAM Dr Hab. Jacek Hadryś - Prodziekan Wydziału Teologicznego UAM. Prelegentami byli: Ks. Prof. Dr Hab. Paweł Bortkiewicz TChr, (WT UAM Poznań); Dr Monika Waluś (WT UKSW Warszawa), Ks. Prof. UKSW Dr Hab. Mieczysław Ozorowski; Dr Iwona Zielonka (Płock); Prof. UAM Dr Hab. Krzysztof Stachewicz; Ks. Dr Hab. Adam Sobczyk MSF (WT UMK Toruń); Dr Leszek Kukułka (Ruch Equipes Notre-Dame, Rybnik); Ks. Dr Kazimierz Kurek SDB (Płock); Ks. Dr Andrzej Pryba MSF (WT

UAM Poznań); Ks. Dr Hab. Andrzej Bohdanowicz (WT UAM Poznań); Ks. Dr Władysław Szewczyk (WSR UKSW Warszawa); Ks. Dr Józef Młyński (WSR UKSW Warszawa); Ks. Prof. Dr Hab. Henryk Krzyszczo (WT UŚ Katowice). Słowo na otwarcie i zakończenie symposiumu wygłosił Przełożony Prowincjalny Polskiej Prowincji Misjonarzy Świętej Rodziny Ks. Marian Kołodziejczyk MSF

Przygotowania do wznowienia procesu beatyfikacyjnego Piotra Skargi

Wraz ze staraniami, jakie z naszej strony podjęliśmy, aby Sejm RP ogłosił rok 2012 „Rokiem Piotra Skargi SJ”, pojawił się pomysł (inspirowany przez różne środowiska kościelne i świeckie) podjęcia prac mających na celu rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego naszego wybitnego współbrata. O procesie takim wiele razy myślano i mówiono na przestrzeni historii, wokół niego narosło też wiele legend, ale formalnie proces ten nigdy nie został rozpoczęty.

Podczas Mszy św. odprawianej w kościele Piotra i Pawła w Krakowie 27 września 2012 r., której przewodniczył Kard. Stanisław Dziwisz, obecny zaś był wizytujący wówczas polskich jezuitów O. Generał Adolfo Nicolas SJ, na zakończenie liturgii Kardynał krakowski publicznie ogłosił, iż jako jezuita przystępujemy do prac przygotowawczych do wszczęcia procesu.

Postulatorem wszystkich procesów beatyfikacyjnych i kanonizacyjnych prowadzonych przez Towarzystwo jest zawsze nasza Kuria Generalna w osobie Postulatora Generalnego. Zasadniczy ciężar prac spada jednak na wicepostulatora. Otóż wicepostulatorem w procesie Piotra Skargi SJ mianowany został O. Krystian Biernacki SJ. Bardzo prosimy wszystkich naszych Przyjaciół o wsparcie modlitewne w intencji dobrego przebiegu prac, abyśmy – jeśli taka jest wola Boga – mogli w przyszłości cieszyć się kolejnym jezuitą wyniesionym na ołtarze. *Jakub Kołacz*

Za: www.jezuici.pl

„Zielona mila” – kapucyńska inicjatywa pomocy bezdomnym

Przy krakowskim klasztorze Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów powstała grupa wsparcia „Zielona Mila”. To kolejna inicjatywa Dzieła Pomocy św. Ojca Pio. Opiekunem grupy jest pracownik socjalny Michał Zoremba. „Grupa Zielona Mila to wspólnota kobiet i mężczyzn, bezdomnych bądź zagrożonych bezdomnością, które borykają się z problemem nadużywania alkoholu bądź ryzykownego jego spożycia. Podczas naszych spotkań uczestnicy dzielą się nawzajem swoim doświadczeniem, wspierają się” – powiedział Michał Zoremba.

Spotkania grupy odbywają się co dwa tygodnie. Uczestniczy w nich m.in. pan Kazimierz, który wyznał: „Ja mam tylko nadzieję, że po prostu dojdę tą drogą do trzeźwości”. Grupa wsparcia „Zielona Mila” działa w ramach projektu „Świadoma droga do domu”. Jest on dofinansowany ze środków Programu Operacyjnego Fundusz Inicjatyw Obywatelskich. Za: **Radio watykańskie**

Zjazd misyjny redemptorystów w Roku Wiary

W Tuchowie odbył się zjazd misyjny zorganizowany przez Komisję Misji i Rekolekcji Prowincji Warszawskiej Redemptorystów. W trzydniowym spotkaniu (29-31 stycznia) pod hasłem „Redemptoryści świadkowie obfitego Odkupienia w Roku Wiary” wzięło udział ponad 40 misjonarzy i rekolekcyjistów z całego kraju. Byli też ojcowie z Białorusi, Czech i Kazachstanu. Zjazd składał się z trzech części: modlitewnej, formacyjnej i informacyjnej.

Ks. dr hab. Janusz Królikowski z Tarnowa, prof. UPJPII, na podstawie dokumentu „Dominus Jesus” przedstawił zagadnienie świętości Jezusa. Podkreślił, że w powiadamianiu misyjnym potrzebna jest odwaga, by głosić Chrystusa i jego naukę. W drugim wykładzie odwołując się do Katechizmu Kościoła Katolickiego ukazał źródła i skutki współczesnych form idolatrii.

Drugi prelegent ks. dr hab. Tadeusz Guz, prof. KUL, mówił o zdolności rozumu do poznania prawdy oraz obronie sprawy człowieka w nowej ewangelizacji.

O. dr Paweł Drobot CSsR z Krakowa ukazał postać Sługi Bożego o. Bernarda Łubieńskiego w kontekście nowej ewangelizacji.

Uczestnicy zjazdu zapoznali się z aktualnymi wydarzeniami w dziedzinie misji i rekolekcji, które przedstawił o. Stanisław Kielbasa, przewodniczący Komisji. Mówiono m.in. o zbliżającej się peregrynacji kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej w diecezji ełckiej oraz peregrynacji Jezusa Miłosiernego w diecezji tarnowskiej.

Ważnymi punktami spotkania były wspólne celebrycje liturgiczne, którym w poszczególne dni przewodniczyli: o. Stanisław Kielbasa, o. Piotr Chyła – wikariusz

provincjała oraz o. Zbigniew Kotliński – misjonarz z Kazachstanu.

Podczas zjazdu zaprezentowano kolejny numer Biuletynu Stałej Formacji Misjonarzy Redemptorystów, w którym zawarte są materiały z zeszłorocznego zjazdu misyjnego oraz z ostatnich warsztatów homiletycznych. o. Sylwester Cabała CSsR
Za: www.redemptor.pl

Jezuicka pomoc uchodźcom

Mija pierwszy rok działalności Jezuickiego Wolontariatu Społecznego. Podstawową działalnością JWS jest opieka nad uchodźcami znajdującymi się w Polsce. Kraj nasz nie jest marzeniem dla uchodźców, jednakże dla wielu z nich jest to jedyna ostoja w Europie. Albo u nas albo ekstradycja.

Tworzy się zatem coraz większa grupa osób chcących pozostać w naszym kraju. W większości są to uchodźcy z Afryki. Mieszkają w otwartych obozach dla uchodźców w okolicach Warszawy lub w samej Warszawie. Mimo zaspokojenia podstawowych potrzeb przez organizacje rządowe są całkowicie zagubieni i pozbawieni opieki. Pustka ta jest płaszczyzną działalności JWS-u.

Przy pomocy studentów – wolontariuszy, udało nam się stworzyć system pomocy osobom oczekującym na pozwolenie pobytu w Polsce. Każdy z przybyszów ma polskiego towarzysza (zazwyczaj studenta), który uczy go języka polskiego i pomaga w pokonywaniu codziennych trudności (ochrona zdrowia, poszukiwanie mieszkania, pracy, zdobycia odzieży sezonowej). Na ich potrzeby udostępniłmy pomieszczenie na ul. Narbutta gdzie mogą się spotykać. Tutaj także odbywają się lekcje języka polskiego, Msze św., jest dostęp do internetu, etc. Mają tutaj miejsce także ważne wydarzenia, jak na przykład wigilia.

Z naszej pomocy korzysta obecnie około dwudziestu pięciu uchodźców z Afryki i Azji. Jest coraz więcej nowych osób chcących dołączyć do tej formy formacji i pomocy. Dlatego jesteśmy (jezuici wraz z wolontariuszami) w trakcie myślenia o dalszym rozwoju. Jak i gdzie zorganizować

Msze językowe dla uchodźców, jak uczyć języka polskiego, jak pomagać w usamodzielnieniu się osób chcących pozostać w naszym kraju?

Na płaszczyźnie międzynarodowej są obecnie dwie grupy przygotowujące się do wolontariatu w jezuickich misjach. Jedną stanowią studenci z terenu całej Polski, którzy przygotowują się do budowania ośrodka edukacyjnego w Nepalu, druga grupa przygotowuje się do wakacyjnego wolontariatu w Kirgistanie. Większość wolontariuszy wywodzi się z naszych duszpasterstw akademickich.

Rok ten pokazał, że chęć zaangażowania jest bardzo duża. Dla przykładu na wolontariat w Nepalu na 10 wolnych miejsc zgłosiło się 120 osób, do pomocy przy pracy z uchodźcami zgłaszają się nieustannie nowe osoby. Propozycje JWS-u działają więc na dwóch płaszczyznach. Z jednej strony aktywizują osoby chcące spożytkować swoją energię z drugiej strony energia ta jest wykorzystywana dla pomocy konkretnym osobom i konkretnym dziełom jezuickim. Mamy nadzieje, że podobnie jak 2012 kolejny rok pokaże, że podejmowane przez nas działania służą człowiekowi i promują wiarę oraz międzyludzką solidarność. *Grzegorz Bochenek SJ*

Za: www.jezuici.pl

Refleksja Tygodnia

Przesłanie Benedykta XVI do Kapituły Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych

„Wiara jest bazą, centrum, rytmem, ogniem, oddechem życiowym”

Przewielebny Ojciec Marco Tasca Minister generalny Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych

Z okazji Waszej 200. Kapituły generalnej, która odbywa się w Asyżu, pragnę połączyć się z Wami duchowo, którzy przeżywacie to wydarzenie łaski. Tobie, drogi Bracie, i wszystkim Braciom kapitulnym przesyłam moje serdeczne pozdrowienie.

Zamierzacie przejrzeć Konstytucje i Normy Waszego Instytutu, aby dostosować je do nowych wymagań eklesjalnych. To zadanie nabiera szczególnej odpowiedzialności, ponieważ chodzi o przedstawienie całej Rodzinie zakonnej tekstów odniesienia, do których każdy będzie musiał dostosować własne doświadczenie życia braterskiego i apostołskiego.

Niech Bóg błogosławi te Wasze zamiary! Aby były one owocne, potrzeba, abyście zachowali wiernie spuściznę duchową Waszego Założyciela i Ojca, Świętego Franciszka z Asyżu, w sposób szczególnie jego wiarę, jego bycie związanym we wszystkim i na wszystko z Chrystusem i z

Jego wolą, w celu naśladowania jego nauki i przykładu (patrz Rnz 1,1; 22,2: ŻF 4; 56). Bądźcie gorliwymi robotnikami w służbie dzisiejszym ludziom, często zagubionym w pustyniach świata, i wspomóżcie ich w wierze.

Wielu chrześcijan, niestety, jeżeli nie oddalają się od wiary, likwidując samą kwestię Boga, żyje wiarą słabą i prawie wygasłą, ograniczając się do wierzenia w sposób ogólny i niezaangażowany, lub żywią się formami duchowości autoreferencyjnych i zamkniętych na transcendencję.

Jest waszym zadaniem ukazać im tę «prawdziwą wiarę» która jest darem z Wysoka i której zawsze towarzyszy «niezachwiana nadzieja i doskonała miłość» (zob. Modlitwa przed Krucyfiksem, 1: ŻF 403), aby mogli zjednoczyć własną egzystencję w Bogu i dać pełen przejaw humanizacji życia osobistego i społecznego. W tym celu jest Wam pomocny Rok wiary, który tworzy dla wszystkich wierzących «zachętą do autentycznego i odnowionego nawrócenia się do Pana» (List. ap. Porta fidei, 6).

Wasze życie konsekrowane jest życiem, które tylko wiara czyni możliwe i może usprawiedliwiać. Nie wybiera się faktycznie ślubów posłuszeństwa, ubóstwa i czystości dla nich samych, ale dlatego że wyrażają całkowity dar własnej egzystencji dla naśladowania żyjącego Chrystusa.

Wola przyjęcia w całym jej bogactwie formy życia Jezusa (zob. Adh. ap. Vita consecrata, 14; 16; 18; 22; 29; 31) włącza Was «w uprzywilejowaną drogę do świętości» (ibid., 35) i stawia Was w Kościele jako awangardę i strażę ludu chrześcijańskiego zwróconego do dóbr przyszłych (zob. XIII Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów, Przesłanie do Ludu Bożego, 7).

Jeżeli więc dla każdego chrześcijanina jest aktualne przypomnienie, że wiara nie powinna być nigdy uważana za oczywistą (zob. Porta fidei, 2), pamiętajcie zawsze, że dla Was wiara jest bazą, centrum, rytmem, ogniem, oddechem życiowym, zarówno na poziomie osobistym, jak i w życiu braterskim.

Ostatnie Zgromadzenie synodalne o nowej ewangelizacji zgłębiło horyzont misji chrześcijańskiej w świecie współczesnym. Żyjemy w czasach, które wymagają przemyślenia głoszenia ewangelicznego w nowych scenariuszach, nie zawsze sprzyjających posiewowi wiary.

Umieście dostrzec wyzwanie transformacji kulturowych, które zachodzą, abyście odpowiedzieli w sposób twórczy nagłym potrzebom Kościoła powszechnego. W naszych czasach potrzeba głoszenia prostego i bezpośredniego Ewangelii, uczonego z łagodnością i odwagą, jak też odważnej inkulturacji wiary, która potrafi łączyć prawdę z miłością.

Aby to zrealizować, Wy, Bracia Mniejsi Konwentualni macie do dyspozycji głębokie korzenie Waszego charyzmatu i długą historię, napisaną przez odważnych świadków Chrystusa i Ewangelii.

Jesteście wezwani do kroczenia tą drogą z odnowionym zapalem, aby się zapuścić z

prorocką wolnością i mądrym rozeznanieniem, na oryginalne drogi apostołstwa, kultuwując ścisłą współpracę z biskupami i innymi elementami Wspólnoty eklezjalnej. Rozległe horyzonty ewangelizacji i nagląca konieczność świadczenia wszystkim przesłania ewangelicznego, bez rozróżnienia, tworzą obszar Waszego apostołatu. Wielu oczekuje jeszcze na poznanie Jezusa, jedyne Zbawiciela człowieka, i niezadkie sytuacje niesprawiedliwości i trudności moralnych i materialnych stawiają pytania wierzącym.

Dlatego konieczne jest przede wszystkim utrzymanie ciągłego zjednoczenia z Panem, kontemplując Jego oblicze na modlitwie, jak też – autentyczne nawrócenie osobiste i wspólnotowe. Tylko serca całkowicie otwarte na działanie łaski są zdolne interpretować znaki czasów i usłyszeć wołanie ludzkości potrzebującej nadziei i pokoju.

Drodzy Bracia Mniejsi Konwentualni, niech się zawsze objawia na różnych polach Waszej postęgi eklezjalnej wierne przyłączenie do Chrystusa i Jego Ewangelii.

Dziewica Niepokalana niech Was chroni, wspomaga i niech będzie pewną przewodniczką drogi Waszej Rodziny zakonnej, aby mogła doprowadzić do wypełnienia każdego swojego projektu dobra.

Z tymi życzeniami, podczas gdy zapewniam o moim wspomnieniu w modlitwie za każdego z Was i za prace kapitulne, z serca udzielam Wam mojego Błogosławieństwa, które chętnie poszerzam na cały Zakon i na tych, których spotkacie w Waszym codziennym apostołacie.

Z Watykanu, 28 Stycznia 2013

Benedictus PP. XVI

Za: www.franciszkanie.pl

Wiadomości zagraniczne

Następca Benedykta XVI w maju kanonizuje 800-włoskich męczenników oraz dwie zakonnice

Decyzję o rezygnacji Ojciec Święty ogłosił na zakończenie zwyczajnego konsystorza publicznego, na który zwołał kardynałów w sprawie tegorocznych kanonizacji. Benedykt XVI wraz z Kolegium Kardynalskim postanowił, że w poczet świętych zaliczeni zostaną świeccy męczennicy z włoskiego miasta Otranto oraz dwie założycielki zgromadzeń zakonnych: Kolumbijka i Meksykanka. Kanonizacja ma się odbyć 12 maja. Dokona jej zatem już nowy Papież.

Ośmiuset wspomnianych męczenników oddało życie za wiarę pod koniec XV wieku. Kiedy w 1480 r. muzułmańscy Turcy zajęli Otranto na południu Włoch, uwięzili wszystkich mężczyzn począwszy od 15. roku życia. Zażądali od nich przyjęcia islamu. Wówczas rzemieślnik Antoni Primaldo oświadczył w imieniu całej grupy, że wolą umrzeć, aniżeli wyrzec się wiary. On też jako pierwszy został zabity. Po nim święto pozostali, wyprowadzając ich po pięćdziesięciu na wzgórze. Ciała leżały nie pogrzebane przez cały rok, dopóki chrześcijanie nie odbili miasta z rąk tu-

reckich. Współmieszkańcy spontanicznie otoczyli ich czią. W drugiej połowie XVIII wieku, w 1771 r., papież Klemens XII zatwierdził trwający „od niepamiętnych czasów” kult. W 1980 r. Jan Paweł II odwiedził Otranto z okazji pięćsetlecia ich śmierci. Przed sześciu laty, w 2007 r., Benedykt XVI zatwierdził dekret o męczeństwie poniesionym przez tych wiernych świeckich za Chrystusa.

Ponadto maju zostaną kanonizowane dwie błogosławione, które żyły na przełomie XIX i XX wieku w Ameryce Łacińskiej. Kolumbijka Laura Montoya Upegui (zm. 1949) założyła Misjonarki Maryi Niepokalanej i św. Katarzyny ze Sieny. Natomiast Meksykanka Maria Guadalupe García Zavala (zm. 1963) była założycielką zgromadzenia Służebnic św. Małgorzaty Marii i Ubogich. Za: Radio watykańskie

Kard. João Braz de Aviz w Asyżu

W niedzielę 3 lutego Bazylika w Asyżu gościła Prefekta Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, kardynała João Braz de Aviz. 66-letni kardynał brazylijski został postawiony przez Benedykta XVI na czele tego dykasterium w 2011 r. po długim doświadczeniu pracy pastoralnej jako biskup pomocniczy Vitoria, biskup Ponta Grossa, arcybiskup Maringã, i od 2004 r. arcybiskup Brasilia.

João Braz de Aviz stał się dla braci kapitulnych, przedstawicieli zakonów i wiernych zgromadzonych w Bazylice dolnej, rzecznikiem przesłania, które dzień wcześniej wystosował do osób konsekrowanych Benedykt XVI w homilii podczas Mszy św.

w bazylice watykańskiej z okazji XVII Świątowego Dnia Życia Konsekwowanego.

Papież apelował, aby nie przyłączać się do proroków klęski, głoszących koniec życia konsekrowanego, ale przyoblec się w Chrystusa, aby stać się ewangelicznym znakiem sprzeciwu w społeczeństwie opartym na skuteczności i sukcesie.

Benedykt XVI przeciwstawił mentalności dominującej paradoks zbawczej kenozą Chrystusa, która może być realizowana w codziennym życiu tych, którzy odnawiają w codziennym poświęceniu Jego kapłańską i zbawczą ofiarę cierpienia. Dlatego w tej perspektywie radość konsekrowanych przechodzi przez krzyż, który staje się probierzem i autentyczną bramą spotkania z żywą obecnością Boga w dzisiejszym świecie. Za: www.franciszkanie.pl

Połączenie polskiej i szwajcarskiej prowincji saletynów

2 lutego w domu zakonnym Untere Waid w Mörschwil (Szwajcaria) ogłoszono połączenie szwajcarskiej prowincji Zgromadzenia Księży Misjonarzy Saletynów z prowincją polską. W uroczystości uczestniczyli: ks. generał Silvano Marisa

MS, zarząd polskiej prowincji na czele z ks. prowincjałem Andrzejem Zagórskim MS, zarząd byłej już prowincji szwajcarskiej na czele z ks. Piotrem Żabą MS, ponad 20 koncelebransów, siostry zakonne oraz wierni świeccy.

Przed rozpoczęciem Eucharystii przemówienie wygłosił m. innymi ks. generał Silvano Marisa, który prosił, by ofiarne kontynuować pracę kilku pokoleń misjonarzy w Szwajcarii, Niemczech i Lichtensteinie. Owocem wytrwałej pracy szwajcarskich saletynów jest misja w Angoli, która rozwijając się, stała się samodzielną prowincją. Na zakończenie przemówienia przełożony generalny odczytał Decyzję nr 4 XXXI Kapituły Generalnej dotyczącej połączenia obu prowincji

Po generale zabrał głos ks. prowincjał Andrzej Zagórski MS, który podziękował szwajcarskim współbraciom w imieniu rady prowincjalnej oraz polskich saletynów: – *Dziękuję, bo jest to wydarzenie pełne nadziei. Ktoś powiedział, że nadzieja rodzi się tam, gdzie jest sens tego, co robimy. Wierzymy, że to wydarzenie jest jak ziarno, które ma wielką moc życia. Wierzymy w Jezusa Chrystusa i dlatego, że Maryja nas pociąga, mamy nadzieję, że to ziarno wyda owoce* – podkreślił prowincjał.

Przełożony polskiej prowincji ogłosił również decyzje dla nowoutworzonego okręgu szwajcarskiego. M.in. ustanowił dotychczasowego prowincjała szwajcarskiego ks. Piotra Żabę MS przełożonym okręgu, zaś ekonomem – ks. Alberta Schlauriego MS. Superiorem domu zakonnego w Engerzhofen, gdzie duszpasterzami są polscy saletyni, mianował ks. Leszka Suchodolskiego MS.

W homilii, wygłoszonej po niemiecku i po polsku, ks. Piotr Żaba MS. Ważną dla całego zgromadzenia decyzję przyrównał do sytuacji w rodzinie, kiedy starsza córka (prowincja polska) przyjmuje matkę (prowincję szwajcarską) do siebie, a młodsza córka usamodzielnia się (region Angoli stał się niezależną prowincją).

Podczas przygotowania darów rada prowincjalna przekazała przedstawicielom nowego okręgu szwajcarskiego trzy ikony przedstawiające objawienie w La Salette.

Ten gest był wyrazem wdzięczności polskich saletynów wobec Szwajcarów, którzy kiedyś poświęcali swoje życie, by w Polsce zakładać domy saletyńskie. Wyraził on również pragnienie kontynuowania przez

Polaków dzieł, które rozpoczęli saletyni ze Szwajcarii.

W wyniku połączenia domy i dzieła prowincji szwajcarskiej utworzyły okręg w ramach prowincji polskiej. Posiada on własnego przełożonego, mianowanego po konsultacji z członkami okręgu, ekonoma oraz własne statuty.

Więcej na: www.saletyni.pl

Śmierć polskiego misjonarza i pięciu innych osób w dramatycznym wypadku w Boliwii

„Jest przykładem tego jak ofiarnie pracować na misjach. W czasie swej posługi w Boliwii bardzo zbliżył się do ludzi. Dotarł do wioski, gdzie przez całe lata nie widziano kapłana. Jego misja będzie trwać”. Tak tragicznie zmarłego 36-letniego ks. Mariusza Graszka wspomina bp Krzysztof Białasik, ordynariusz diecezji Oruro, gdzie polski misjonarz od półtora roku pracował.

Zmarł on 8 lutego w wyniku odniesionych obrażeń po tym, jak rozpedzony autobus najechał na stojący na poboczu samochód, który naprawiał. Wraz z nim zginęło pięć innych osób. 8 lutego ks. Mariusz Graszka otrzymał telefon od sióstr elżbietanek, które jechały z Oruro w kierunku jego parafii, z informacją o awarii samochodu. Wraz z czterema żołnierzami boliwijskimi stacjonującymi w Challapata (których był kapłanem) i postulantem bonifratrów, pojechał, aby pomóc siostrom. W trakcie naprawy auta, na prostej drodze, najechał na nich nadmiernie rozpedzony autobus. Na miejscu zginęło czterech żołnierzy i postulant. Ks. Mariusz wraz z siostrami w stanie ciężkim został przewieziony do najbliższego szpitala gdzie zmarł.

Ks. Mariusz Graszka pochodził ze Starych Juch koło Etku. Jego brat bliźniak Jacek jest również kapłanem diecezji etkiej i obecnie kończy studia biblijne w Rzymie. W 2003 r. obaj przyjęli święcenia kapłańskie. W latach 2010-2011 przygotowywał się do wyjazdu na misje w Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie. W październiku 2011 r. wyjechał do Boliwii i posługiwał w diecezji Oruro, w parafii Challapata. Duszpasterzował wśród górali andyjskich, którzy zwykle uchodzą za ludzi twardych, nieufnych i zamkniętych. Jednak ks. Mariusz – w swojej relacji z początków pobytu na kontynencie południowoamerykańskim – stwierdził, że ze strony miejscowej ludności doświadczył zupełnie czegoś przeciwnego: ciepła i serdeczności.

Uroczystości żałobne rozpoczęła Msza w kaplicy Bożego Miłosierdzia w Oruro, podczas której misjonarze dziękowali Bogu za życie ks. Graszka. Następnie trumna z jego ciałem została przewieziona do parafii Challapata, w której pracował. „Tam kilka tysięcy ludzi modliło się przez całą noc” – mówi bp Krzysztof Białasik SVD. „Po Mszy świętej ciało ks. Mariusza zostało zabrane do jego dawnej parafii – relacjonuje polski werbista. – Tam przez całą noc tysiące ludzi towarzyszyło ciału ks. Mariu-

sza. Nie pozwolono go wwieść do wioski, jeszcze przed wioską stało ponad tysiąc ludzi. Na własnych ramionach ponieśli trumnę z ciałem do kościoła, żeby móc mu towarzyszyć. To był piękny przykład pracy misjonarza, który w ciągu półtora roku mógł uczynić tak wiele i tak mocno zbliżyć się do ludzi”. „To co uczynił było wielkim dziełem – dodaje bp Białasik. – W ciągu półtora roku udało mu się odwiedzić wioski, które nie były odwiedzane przez kilkadziesiąt lat. Chodził po górach do ludzi, którzy wcześniej nie spotkali kapłana. Służył wiernym w miejscach najbardziej oddalonych. Panu Bogu dzięki za jego życie”.

Za: Radio.watykańskie

Biskupi brazylijscy proszą o misjonarzy do Amazonii

Amazonia wciąż pozostaje regionem misji ewangelizacyjnej i przedmiotem szczególnej troski brazylijskich chrześcijan. Problem braku misjonarzy i misjonek w Amazonii był jednym z najważniejszych punktów diskutowanych na ostatnim spotkaniu episkopatu Brazylii.

W ostatnich latach episkopat kieruje swoją troską na ten region kraju, który nadal pozostaje terenem misyjnym, a także wymagającym głębokich reform politycznych dla zagwarantowania sprawiedliwości i pokoju społecznego.

Podczas posiedzenia kard. Cláudio Hummes, przewodniczący Komisji Episkopatu Brazylii ds. Amazonii, przedstawił raport o sytuacji tego regionu Brazylii. Purpurat mówił z troską o naglącej potrzebie zwiększenia liczby misjonarzy i misjonek w Amazonii. „To jest rzeczywistość, o której słyszałem bezpośrednio od biskupów posługujących w różnych częściach Amazonii. Potrzebujemy więcej misjonarzy i misjonek. Nawet jeżeli diecezje są bardzo odważne w swojej działalności, to jednak potrzebujemy misjonarzy” – podkreślił kard. Hummes.

Drugą kwestią, którą z niepokojem dyskutowali biskupi, jest projekt zmiany obowiązującego artykułu konstytucyjnego nakładającego na prokuratorów wszystkich szczebli podjęcie z urzędu procesu śledczego w przypadkach denuncjacji korupcji, używania przez polityków pieniędzy społecznych do celów partykularnych czy też występowania takich nadużyć przy wyborach. Episkopat wyraża zaniepokojenie o aktualny stan moralny społeczeństwa i zdecydowany sprzeciw wobec ograniczania kompetencji prokuratorów. Uczestnicy zebrania zdecydowali

o przygotowaniu specjalnego dokumentu, który zostanie przesłany do prezydenta, parlamentu i sądu najwyższego. ks. Z. Malczewski, TChr Za: [Radio Watykańskie](#)

Partnerstwo parafii w Betlejem i Katowicach-Panewnikach

W ostatnią niedzielę stycznia 2013 proboszczowie franciszkańskich parafii w Betlejem w Ziemi Świętej i parafii św. Ludwika w Katowicach-Panewnikach podpisali umowę o partnerstwie. O. Marwan Dides OFM, który z tej okazji przybył do Panewnik, odprawił sumę oraz wygłosił okolicznościowe kazanie.

Opowiadał o pracy duszpasterskiej w Betlejem oraz o życiu parafian, którzy są Palestyńczykami. Przy parafii w Betlejem istnieje szereg inicjatyw edukacyjnych i charytatywnych, które wspierane są przez chrześcijan z całego świata. Oficjalne partnerstwo międzyparafialne dotyczy jednak zaledwie kilunastu parafii, przede wszystkim we Włoszech. Parafia betlejemską liczy około 6 tys. wiernych. Proboszczem parafii w Katowicach-Panewnikach jest o. Alan Rusek OFM. Parafia panewnicka liczy około 18 tys. katolików (mieszkańców 18797). Dumą wiernych jest wznoszona w bazylice w Panewnikach szopka. Wokół klasztoru znajduje się kalwaria ze stacjami Drogi Krzyżowej i kaplicami różańcowymi. Przede wszystkim w okresie Bożego Narodzenia Panewniki przyciągają rzesze wiernych i turystów z Górnego Śląska i Czech. Fakt ten zdecydował o podjęciu kroków w celu zawiązania większej współpracy między obiema parafiami.

Za: www.panewniki.franciszkanie.pl

Dzień życia konsekrowanego w Dzierżyńsku na Białorusi

Tegoroczny Dzień Życia Konsekrowanego w Diecezji Mińsko-Mohylewskiej na Białorusi upłynął pod hasłem: "Co to jest tożsamość życia zakonnego? Zakonnicy zapleczem Diecezji Mińsko-Mohylewskiej" obchodzono 04.02.2013 r. w Dzierżyńsku u Misjonarzy Świętej Rodziny w parafii p.w. Św. Anny. Do Dzierżyńska przybyło blisko 60 zakonników i zakonnice z terenu Diecezji. Przybyłych gości w progach świątyni przywitał Ks. Ryszard Pierzchała MSF - proboszcz, a zarazem rektor domu zakonnego MSF w Dzierżyńsku.

Do wspólnej modlitwy zakonników zaprosił Metropolita Mińsko-Mohylewski J.E. Ks. Abp Tadeusz Kondrusiewicz. On też prze-

wodniczył Mszy św. i wygłosił słowo Boże, w którym podkreślił znaczenie życia konsekrowanego w historii Białorusi. Zazaczył, że do rozwoju kościoła niezmiernie przyczynia się bezinteresowna służba zakonników i zakonnice. W swym kazaniu J.E. Ks. Abp Tadeusz Kondrusiewicz wyraził głęboką wdzięczność i uznanie osobom konsekrowanym za ich wkład w odrodzenie kościoła na Białorusi, który przez trzy pokolenia cierpiał prześladowania.

Tradycyjnie w czasie Mszy św. osoby konsekrowane odnowiły śluby zakonne: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa.

Na wspólnym spotkaniu konferencję ascetyczną dla zebranych wygłosił Ks. Adam Samsel - Misjonarz Świętej Rodziny, który oparł swoją wypowiedź na dokumentach Kościoła i nauczaniu papieży. W swym wystąpieniu przytoczył przykłady ze swej wieloletniej misyjnej pracy w Papui Nowej Gwinei. Podkreślił, że w życiu zakonnika i zakonnicy niezwykle ważną jest ścisła więź z Chrystusem. Życie zakonne jest darem, charyzmatem, który Bóg daje człowiekowi, by dzielił się nim z innymi. Poza tym podkreślił, że osoby konsekrowane winny dbać o to, by swoją postawą dawać dobry przykład, ponieważ jest to o wiele bardziej przemawiające do młodych ludzi, aniżeli realizacja licznych inicjatyw. Zachęcił osoby zakonne, by pamiętać o swojej tożsamości w Kościele: "przez konsekrację człowiek staje się nowym człowiekiem, wpatrzonym w Chrystusa. Bóg wzywa nas do kontynuowania misji Chrystusa, do tego, by Jezus stawał się obecny w świecie przez nasze życie i czyny". *Sekretariat polskiej Prowincji MSF*

Spotkanie w Rzymie poświęcone duszpasterstwu młodzieżowemu salezjanów

W piątek, 8 lutego, w Rzymie, w Domu Generalnym odbyło się trzecie spotkanie Światowej Konsulty Duszpasterstwa Młodzieżowego. Obrady skupiały się na rewizji „Podstawowych ram odniesienia Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego” i nowej ewangelizacji. Na koniec uczestnicy sformułowali przesłanie, w którym przywołują niektóre zasadnicze elementy salezjańskiego duszpasterstwa młodzieżowego.

W Konsulcie, rozpoczętej w dniu 5 lutego, uczestniczyli Delegaci krajowi i regionalni, Radcy ds. Misji i Komunikacji Społecznej; gospodarzem i animatorem spotkania był ks. Fabio Attard, Radca ds. Duszpasterstwa Młodzieży, któremu pomagali inni członkowie Dykasterium.

18 salezjanów zmierzyło się z dwoma celami Konsulty Duszpasterstwa Młodzieżowego: wnieść swój wkład w przemyślenie Duszpasterstwa Młodzieżowego w perspektywie coraz bardziej wyraźnego wymiaru ewangelizacyjnego oraz zasugerować pewne linie przewodnie dla nowych

scenariuszy, w których jest realizowana praca ewangelizacyjna.

Punktem wyjścia były, oprócz doświadczenia przybyłych Delegatów, materiały, które zostały nadesłane z 90 Inspektorii salezjańskich. Stanowią one ogromny i cenny wkład, będący przedmiotem studium członków Dykasterium ds. Duszpasterstwa Młodzieży, którzy opracowali przemyślaną syntezę. Na różnych posiedzeniach, realizowanych na forum zgromadzenia czy grup regionalnych, analizujących wyzwania i rozwiązania, zostały wskazane istotne elementy, które zostaną uwzględnione przy opracowywaniu nowej wersji „Podstawowych ram odniesienia dla Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego” oraz zaproponowane Inspektorom i Delegatom ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego Zgromadzenia.

Spotkanie to było trzecim w sześcioleciu 2008-2014 r. Pierwsze spotkanie Światowej Konsulty Duszpasterstwa Młodzieżowego odbyło się w 2010 r., a było poświęcone towarzyszeniu duchowemu w Duszpasterstwie salezjańskim; drugie w 2011 r. – na temat „Powrócić do Księdza Bosko”.

Tekst przesłania członków Konsulty, zawierający niektóre, fundamentalne dla salezjańskiego Duszpasterstwa młodzieżowego, elementy, jest dostępny na stronie sdb.org w języku włoskim, angielskim, francuskim i hiszpańskim.

Za: www.infoans.org

Jezuickie liceum w Quebecu nie może uczyć zasad religii katolickiej

Prywatne męskie liceum katolickie w Montrealu odwoła się do Sądu Najwyższego Kanady po tym, jak sąd apelacyjny prowincji Québec podtrzymał decyzję urzędników zakazującą w szkole nauki religii w oparciu o nauczanie Kościoła katolickiego. Zamiast autonomicznego nauczania religii zaproponowano prowadzonej przez jezuitów szkole „neutralnej” i „sekularnej” kursy nt. etyki i religii promowane przez lokalny rząd.

Katolicy eksperci zauważają, że zalecane przez urzędników kursy szereg moralny relatywizm i w wielu kwestiach są sprzeczne z nauką Kościoła. Mówi się w nich między innymi o homoseksualizmie jako normalnej formie życia rodzinnego. Pod płaszczykiem nauki o „etyce” sugeruje się, by dzieci „poznawały różnorodność relacji współzależności pomiędzy członkami różnych rodzin”.

Zdaniem przedstawicieli zarządu Loyola High School, decyzja sądu apelacyjnego, która zmieniała postanowienie sądu niższej instancji w tej sprawie, dotyczy spraw dotyczących wolności religii, a więc tego, co stanowi o podstawowych wartościach prowincji Québec i Kanady.

Rok temu Sąd Najwyższy Kanady oddalił skargę katolickich rodziców z prowincji Quebec, którzy nie chcą posyłać swych dzieci na obowiązkowe na terenie prowincji lekcje relatywizmu. Sędziowie uznali, że dziecko nie może zostać zwolnione z zajęć, na których przedstawiana jest wiedza nt. głównych religii, buddyzmu oraz ateizmu, a homoseksualny styl życia prezentuje się jako całkowicie uprawniony model życia rodzinnego.

Kurs etyki i religii władze oświatowe prowincji wprowadziły w 2008 roku. Jest on obowiązkowy i obejmuje dzieci i młodzież szkół państwowych i prywatnych w wieku od pierwszych lat szkoły podstawowej do końca szkoły średniej, oraz uczniów, którzy uczą się indywidualnie w domach. Od początku funkcjonowania programu ministerstwo edukacji odrzuciło około 2 tys. próśb rodziców o zwolnienie dzieci z przymusowych lekcji. Na tych, którzy przestali posyłać dzieci na lekcje nałożono

surowe kary grzywny, a niektórzy trafili z tego powodu do aresztu.

W sierpniu 2009 roku skargę rodziców odrzucił Sąd Najwyższy prowincji Québec, a w lutym 2010 prowincjalna instancja apelacyjna.

Wcześniej w szkołach prowincji Quebecu istniał program nauki religii, który pozwalał rodzicom na wybieranie edukacji katolickiej, protestanckiej lub neutralnej światopoglądowo.

Za: www.deon.pl

100-lecie chrztu franciszkanina z Kustodii Ziemi Świętej

W Jerozolimie stuletni franciszkanin koncertował Mszę z okazji Światowego Dnia Chorego. Wraz z innymi otrzymał sakrament Namaszczenia Chorych. Za dar życia i powołania o. Bazylego Talatiniana, ochrzczonego 10 lutego 1913 r., dziękowali Bogu jego współpracownicy z Kustodii Ziemi Świętej oraz lokalna wspólnota chrześcijan.

Jerozolimską wspólnotą parafialną zaprosiła na niedzielną Eucharystię osoby chore i w podeszłym wieku. Podczas uroczystej Mszy św. wielu chorych otrzymało sakrament Namaszczenia. Wśród

nich było dwóch najstarszych zakonników Kustodii Ziemi Świętej: 99 letni o. Gabriel oraz stulatek o. Bazyl Talatinian. Na zakończenie Mszy proboszcz podziękował za troskę o osoby starsze i chore. Kilkanaście instytucji szpitalnych, ośrodków opieki społecznej oraz przychodni zostało uhonorowanych specjalnym dyplomem. Wśród wyróżnionych były nie tylko struktury kościelne, ale również instytucje palestyńskie oraz izraelskie.

Bogatą historię życia o. Bazylego Keropa Talatiniana można zamknąć w chronologicznej ramie: 100 lat życia, 82 lata w Zakonie Braci Mniejszych, 75 lat kapłaństwa, od 64 lat w Jerozolimie, w klasztorze Najświętszego Zbawiciela. Jubilat urodził się w ormiańskiej rodzinie w Marasc w Cylicji na terenie dzisiejszej Turcji. Jako dziecko stracił rodziców. Najpierw trafił do sierocińca, a następnie jego wychowaniem zajęli się franciszkanie z Kustodii Ziemi Świętej. Studia teologiczne uwieńczył doktoratem z prawa kanonicznego ukończył w Rzymie. Ważnym epizodem w bogatej historii o. Bazylego była nominacja na eksperta Soboru Watykańskiego II i członka komisji przygotowawczej w sprawach Kościołów Wschodnich. J. Kraj, OFM, Jerozolima Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykańskie)

Zapowiedzi wydarzeń

Warsztaty liturgiczne u dominikanów w Poznaniu

Siostry zakonne, księża, klerycy oraz świeccy mogą wziąć udział w warsztatach liturgiczno-muzycznych, które na początku marca odbędą się w klasztorze ojców dominikanów w Poznaniu.

„Dlaczego nie jest obojętne jakie pieśni i kiedy śpiewamy? I czy psalm można śpiewać grupowo? Cemu podczas liturgii nie można grać na mandolinie? Kto i dla kogo składa Najświętszą Ofiarę?” – wylicza Maria Żywica, odpowiedzialna za organizację warsztatów.

„Szukać będziemy odpowiedzi na te i wiele innych pytań. Abyśmy nie tylko »godziwie i ważnie« – jak głoszą dokumenty Kościoła – ale także »świadomie, czynnie i owocnie« uczestniczyli w czynnościach liturgicznych” – dodaje Maria Żywica.

W trakcie trzydniowych warsztatów omówione zostaną takie zagadnienia, jak: pieśni pasyjne i Liturgia Godzin w tradycji dominikańskiej. Odbędą się również zajęcia z podstaw dyrygowania i prowadzenia zespołów wokalnie-instrumentalnych.

Uczestnicy warsztatów, które odbędą się w dniach od 1 do 3 marca, wezmą ponadto udział w panelu dyskusyjnym: „Kto jest kim? Czyli o naszym miejscu i zadaniach podczas Liturgii.” Przewidziano też wieczór

wspólnej modlitwy i adoracji Najświętszego Sakramentu.

Zajęcia poprowadzą muzycy zajmujący się liturgią: Paweł Bębenek, Hubert Kowalski, Krzysztof Dudzik, Arkadiusz Kozłowski, Maria Górka i Magdalena Szymańska. Zaś dominikanin o. Dominik Jurczak wygłosi konferencje na temat źródeł i znaczenia liturgii.

Organizatorem I edycji poznańskich Warsztatów Liturgiczno-Muzycznych, zatytułowanych „Msza święta: dla nas czy z nami?”, jest Duszpasterstwo Akademickie Dominikanów w Poznaniu. Organizatorzy zapraszają na nie osoby śpiewające, księża, kleryków, siostry zakonne, schole i chóry młodzieżowe, studenckie i parafialne oraz instrumentalistów.

Za: www.dominikanie.pl

Zaproszenie na pielgrzymkę muzyków kościelnych na Jasną Górę

Czcigodni Współbracia w Kapłaństwie ! Kochani Bracia i Siostry Muzycy Kościelni !!!Przyjmijcie pozdrowienia od Tronu Jasnogórskiej Pani !!!

Wraz z Duszpasterzami Muzyków Kościelnych, Federacją Caecilianum, Polska Federacją Pueri Cantores, Stowarzyszeniem Polskich Muzyków Kościelnych, zapraszamy Was, Dyrygentów, Organiści, Chóry, Schole liturgiczne, Kantorzy, Zespoły Wokalno – Instrumentalne, na IV

Ogólnopolską Pielgrzymkę Muzyków Kościelnych na Jasną Górę w dniu 16 marca 2013 r., której hasłem będzie: „Patrzymy na Jezusa, który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonał” (1 Hbr 12, 2) Gdy przybывamy do Jasnogórskiego domu, wpatrując się w oblicze naszej Matki i Królowej, od niej uczymy się wiary, służby drugiemu człowiekowi, ochotnie, z gorliwością i miłością. Przybывamy, jak każdego roku, na wielkie świętowanie Muzyków kościelnych, aby najlepszej Matce i przewodniczącej na drogach wiary powierzyć swoje życie, posługiwanie w Kościele, w którym dostępujemy zbawienia. To Bóg jest inicjatorem naszego świętego zwołania, to On zaprasza nas, abyśmy przypatrzyli się naszemu powołaniu, abyśmy trwając w łasce uświęcającej uczestniczyli w Eucharystii, przyjmując Pana rozradowani ! Zmartwychwstały Chrystus pragnie stanowić jedno z nami, we wszystkich okolicznościach naszego życia, pragnie abyśmy również stanowili jedno – jako wspólnota chrześcijan. Przybывamy na Jasną Górę Zwycięstwa w Roku Wiary jako wspólnota, która pragnie wyznać Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela, wypowiedzieć swoje Credo. Wyznać, że tylko Bóg Stwórca Nieba i Ziemi jest ostatecznym naszym celem i Jemu chcemy służyć, Jemu poświęcić życie nasze, naszych bliskich i wspólnot, którym posługujemy.

Przed nami okres Wielkiego Postu, który jest czasem refleksji nad naszym życiem,

naszego nawracania się, naszego schodzenia się z rozproszenia. Każdy dzień przybliży nas do spotkania z Bogiem w wieczności. Te święte dni Wielkiego Postu, prowadzą nas do tajemnicy Zmartwychwstania Chrystusa, zapraszają nas do wejścia przez Krzyż Pana w misterium paschalnej radości. W tym roku jesteśmy zaproszeni przez Kościół do odważnego wyznawania naszej wiary, w świecie, w którym tak wiele niewiary. Św. Paweł zwraca na to uwagę: „Baczcicie, bracia, aby nie było w kimś z was przewrotnego serca niewiary, której skutkiem jest odstąpienie od Boga żywego, lecz zachęcajcie się wzajemnie każdego dnia, póki trwa to, co

zwie się „dziś”, aby ktoś z was nie uległ zatwardziałości przez oszustwo grzechu. Jesteśmy bowiem współuczestnikami Chrystusa, jeśli pierwotną nadzieję do końca zachowamy silną” (Hbr 3, 12-14). Chrystus Pan mówi także o pójściu za Nim, naśladowaniu Go i odważnym wyznawaniu: „Jeśli ktoś chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze swój krzyż i niech mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie straci je, a kto straci swe życie z mego powodu, ten je zachowa. Bo cóż za korzyść dla człowieka, jeśli cały świat zyska, a siebie zatraci lub szkodę poniesie? Kto się bowiem Mnie i słów moich zaws-

tydzi, tego Syn Człowieczy wstydzić się będzie, gdy przyjdzie w swojej chwale oraz w chwale Ojca i świętych aniołów.” (Łk 9, 23-26)

Podczas tegorocznej pielgrzymki z wielką wdzięcznością wspominając będziemy wielkich świadków wiary, związanych z naszą posługą Muzyków kościelnych, śp. prof. Stefana Stuligrosza, kompozytora, dyrygenta i pedagoga, oraz śp. Wiesława Jelenia, dyrygenta, Prezesa Federacji Caecilianum, którzy odeszli do Domu Ojca w ubiegłym roku. Niech Pan przyjmie ich na ucztę w swoim Królestwie.

O. dr Nikodem Kilnar OSPPE

Witryna Tygodnia

6 prawd wiary – wideokomentarz na Wielki Post

W Wielkim Poście będzie można zobaczyć w Internecie cykl krótkich filmów na temat sześciu prawd wiary. Przygotowały je dominikański serwis Liturgia.pl i Wydawnictwo Świętego Stanisława BM – by włączyć się w obchody Roku Wiary.

Począwszy od Środy Popielcowej, w kolejnych odcinkach duszpasterze i świeccy katolicy opowiedzą o każdej z sześciu prawd wiary: jak ją rozumieją i jak nią żyją.

W filmach wystąpią m.in.: bp Grzegorz Ryś, znany i ceniony duszpasterz i biblista – ks. Wojciech Węgrzyniak, młody kantor bazyliki Mariackiej wraz z żoną, francuski dominikanin o. Philippe Lefebvre, który tuż przed swym wylotem z Krakowa zdążył udzielić krótkiego wywiadu oraz Hania i Bartek – młode, ale bardzo ważne głosy w serii filmów.

„Po co znów uruchomiliśmy kamerę? Ponieważ lubimy rozmawiać z ludźmi o Bogu.

Do udziału w nagraniach zaprosiliśmy nie tylko duszpasterzy, których cenimy, ale też naszych przyjaciół, którzy podzielią się własnym doświadczeniem wiary” – wyjaśnia Małgorzata Gadomska z Liturgia.pl, odpowiedzialna za projekt.

Filmom towarzyszy specjalnie skomponowana muzyka i urokliwa kreska rysunkowa. Mamy nadzieję, że wszystko to razem przypadnie widzom do gustu, zastanowi, a nawet miejscami rozbawi” – dodaje Gadomska.

Zapowiedzi serii w formie krótkiego wideo i graficznych posterów zaczną pojawiać się w Internecie od 4 lutego, a od przypadającej w tym roku 13 lutego Środy Popielcowej – na stronach internetowych i Facebooku będzie można znaleźć pierwszy odcinek. Aby śledzić kolejne fragmenty wywiadów, które będą się pojawiać w czasie Wielkiego Postu, warto dodać profil wydawnictwa i serwisu do lubianych lub zasubskrybować podcast.

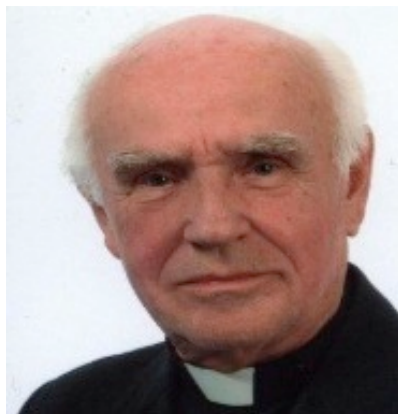
Cykl filmowy jest efektem współpracy krakowskiego archidiecezjalnego Wydawnictwa Świętego Stanisława BM i serwisu internetowego Liturgia.pl, wydawanego przez Fundację Dominikański Ośrodek Liturgiczny.

Patronem medialnym przedsięwzięcia jest serwis www.dominikanie.pl

ŚP. KS. JAN BLOKESZ (1928-2013) SDS

8 lutego 2013 roku, o godz. 8.55, w dzień swoich 85. urodzin i w dzień swoich imienin zmarł Ksiądz Jan Blokesz SDS. Urodził się dnia 8 lutego 1928 roku w Radlinie. Do nowicjatu salwatorianów wstąpił dnia 7 września 1948 roku, profesję czasową złożył dnia 8 września 1949 roku, a wieczystą 8 września 1952 roku.

Święcenia kapłańskie przyjął dnia 24 czerwca 1956 roku w Krakowie z rąk bp. Stanisława Rosponda. W naszej wspólnocie zakonnej w Trzebini przebywał 27 lat, od 1986 roku.

Ostatnie tygodnie życia przebywał w Zakładzie Opiekuńczo-Lecznym w Trzebnicy prowadzonym przez Siostry Boromeuszki. Za wszelką pomoc i opiekę nad chorym księdzem Janem, Siostrami jak i personelowi zakładu składamy serdeczne „Bóg zapłać”.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w poniedziałek, 11 lutego br.

Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie, a światłość wiekuista niechaj mu świeci. Przez miłosierdzie Boże niech odpoczywa w pokoju wiecznym. Amen.

ŚP. M. IMMACULATA M. ŻYDUCH (1935-2013) CPA

Przewodnicząca KPŻKK 1996-2002

Siostra Maria Immaculata (Bernadeta Żyduch) urodziła się 27 VII 1935 r. w Kościerzynie Małym koło Łobzenicy, w rodzinie katolickiej, gorliwej w praktykowaniu wskazań wiary i zaleceń Kościoła. Wychowywała się wśród licznej rodziny (trzech braci i sześć sióstr). Codzienna wspólna modlitwa, uczestnictwo we Mszy św. w oddalonym o kilka kilometrów kościele w każdą niedzielę i święta, praca w polu i w domu, sprzyjały zahartowaniu fizycznemu oraz duchowemu. Bernadeta ukończyła Liceum Pedagogiczne w Toruniu i podjęła pracę nauczycielki. Był to dla niej czas zbliżenia się do Jezusa, pogłębiania wiedzy religijnej poprzez lekturę Pisma św. i odpowiednich ksiązek, a także modlitwę. Sprzyjało to rozwojowi powołania zakonnego.

21 lipca 1956 r. Bernadeta przekroczyła próg klauzury i rozpoczęła formację w klasztorze Sióstr Klarysek od Wierzyściej Adoracji w Bydgoszczy. 11 lutego 1957 r. otrzymała habit i nowe imię: Maria Immaculata od Ducha Świętego. Po odbyciu rocznego nowicjatu dnia 3 VI 1958 r. złożyła śluby czasowe, a w 1964 r. wieczyste.

Od rozpoczęcia życia zakonnego z wrodzonym sobie zapałem i gorliwością wypełniała powierzone jej obowiązki i zadania. Wysłana z klasztoru na studia do Lublina ukończyła teologię na KUL i obroniła pracę magisterską pt.: „*Zakon Franciszkanek Najświętszego Sakramentu w Polsce w latach 1871 - 1939*”.

W zakonie S.M. Immaculata pełniła obowiązki mistrzyni nowicjatu, wikarii i przełożonej, przebywając kolejno w klasztorze w Bydgoszczy, Kłodzku i Elblągu. Wrodzone zdolności organizacyjne pozwoliły jej przeprowadzić szereg remontów i modernizacji, mających na celu poprawę warunków mieszkalnych sióstr, podjąć wykonanie

nowego tronu eucharystycznego w Bydgoszczy i Kłodzku oraz budowę nowego klasztoru w Elblągu.

W 1987 roku Matka Immaculata została wybrana na prezeskę Federacji Sióstr Klarysek od Wierzyściej Adoracji w Polsce. Pełniła tę funkcję przez trzy kolejne kadencje. Na tym stanowisku włączyła się czynnie w tworzenie Konferencji Przełożonych Klasztorów Klauzurowych w Polsce, a w latach 1996 - 2002 była jej przewodniczącą. Miała okazję zapoznać się z sytuacją klasztorów klauzurowych w Polsce. Wiele z nich borykało się z poważnymi trudnościami materialnymi. Siostry nie miały funduszy na przeprowadzenie koniecznych remontów. Matka służyła im pomocą podając adresy zachodnich organizacji dobroczynnych, pomagając w wypełnianiu formularzy itp. Razem ze śp. Ks. Biskupem Edwardem Samselem ożywiła pomoc dla klasztorów kontemplacyjnych (zbiórki w

parafiach z okazji Dnia Życia Konsekracyjnego).

Tak różnorodne i wyczerpujące prace osłabiły jej zdrowie, które nigdy nie było zbyt silne. Pierwsze załamanie nastąpiło w 1998 roku, gdy Matka Immaculata została zabrana do szpitala w dniu obłóczyn jednej z sióstr. Kolejne osłabienie zdrowia Matki Immaculaty nastąpiło w czerwcu 2002 r., wskutek wypadku samochodowego, który naruszył jej kręgosłup i osłabił system nerwowy. Nie zdecydowała się nawet na wyjazd do Lwowa na rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Matki Marii od Krzyża Morawskiej, choć w tę sprawę była bardzo zaangażowana. Nadal jednak służyła elbląskiej Wspólnocie i Zakonowi na wielu odcinkach. Pragnęła zająć się uporządkowaniem archiwum, pisaniem kroniki, ponownym wydaniem „Historii Zakonu”, ale jak sama stwierdziła: „brakowało sił”.

Matka M. Immaculata, pomimo licznych dolegliwości nie była osobą wymagającą stałej opieki. Starła się uczestniczyć we wspólnych ćwiczeniach zakonnych. Przy pomocy lasek, albo i bez nich, gdyż często je gdzieś zostawiała, szybko i pewnie „sunęła” korytarzami, dopytując się, gdzie są siostry. Nie lubiła się spóźniać, a że pamięć zawodziła, prosiła, by jej przypominać o dzwoneczkach wzywających do kaplicy. Dlatego jej odejście do Pana w dniu 31 stycznia było nagłe i niespodziewane. Została dosłownie wyrwana spośród nas. Wprawdzie wspominała czasami, że nie długo umrze, coraz częściej modliła się za zmarłych rodziców i brata, ale nie przypuszczaliśmy, że wkrótce do nich dołączy.

W ostatnich dniach przed wypadkiem była szczególnie miła i serdeczna. W niedzielę podczas Mszy św. zaniósł dary ofiarne, co bardzo lubiła. Przy śniadaniu ogromnie

ucieszyła się obecnością S. M. Benigny, chorującej od kilku tygodni. Pragnęła jej usłużyć i pomóc. Następnie udała się do chóru i była na adoracji całą godzinę. Przypuszczamy, że po jej zakończeniu poszła na chwilę do celi, może też wstąpiła do refektarza, a później już bez lasek weszła na piętro do sali zgromadzenia, gdzie w niedzielę oglądamy transmisję „Anioł Pański” z Papieżem. Było jednak jeszcze za wcześnie. Matka Immaculata nie spotkała żadnej siostry, więc drugimi schodami zamierzała zejść niżej. Tutaj nastąpił bolesny upadek, który stał się przyczyną śmierci. Szybko udzielono Mat-

ce pomocy, gdyż zauważyły ją siostry udające się na Godzinę Południową. Wezwano pogotowie i przewieziono Matkę do szpitala. Lekarz stwierdził, że stan chorej jest bardzo ciężki i zarządził operację zaznaczając, że pacjentka może jej nie przeżyć. Operację rozpoczęto o godz. 14.00. Przedtem kapelan szpitala udzielił jej Sakramentu Namaszczenia Chorych. Po operacji pozostawiono chorą w sypialce farmakologicznej. Następne trzy doby miały się okazać decydujące dla życia pacjentki. Każdego dnia odwiedzaliśmy Matkę Immaculatę, na ile pozwalały przepisy OIOM. Bardzo wiele osób modliło się

w jej intencji. Zmarła w czwartek 31. stycznia 2013 r. o godz. 9.10. Uroczystości pogrzebowe odbędą się w poniedziałek 4. lutego o godz. 10.30.

Trudno ogarnąć i ująć tak bogate życie w niewielu słowach. Ufamy, że Jezus, Boski Oblubieniec, któremu służyła w Zakonie Sióstr Klarysek od Wieczystej Adoracji przez prawie 57 lat przyjmie ją do wiecznej chwały. My ze swej strony dziękujemy śp. Matce Marii Immaculacie za wszelkie dobro i otaczamy siostrzaną modlitwą.

Sekretariat KPZKK

ŚP. KS. KAZIMIERZ PIETRYGA (1934-2013) SDB

10 lutego odszedł do Pana śp. ks. Kazimierz Pietryga, współbrat z Inspektorii pw. św. Jana Bosko. Zmarł po ciężkiej chorobie w Tarnowskich Górach, w 79 roku życia, 60 ślubów zakonnych i 50 kapłaństwa.

Urodzony: 30.11.1934 w Czarnym Lesie, diec. Kaliska. Nowicjat: 1952/1953 w Kopcu. Pierwsza profesja zakonna: 15.08.1953 w Kopcu. Święcenia prezbiteratu: 21.06.1963 w Krakowie

Uroczystości pogrzebowe rozpoczną się w czwartek, 14 lutego 2013 r. o godz. 12.00 Mszą św. w kaplicy Salezjańskiego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego w Tarnowskich Górach. Następnie, doczesne szczątki ks. Kazimierza zostaną złożone na cmentarzu przy parafii pw. św. Marcina. Polecamy Zmarłego modlitwie całej Rodziny Salezjańskiej.

Miejsca posługi po święceniach kapłańskich:

Kielce (1.08.1963-31.07.1966) Duszpasterz, katecheta

Jawor (1.08.1966-31.07.1967) Duszpasterz, katecheta

Lublin (1.08.1967-31.07.1973) Duszpasterz, katecheta

Oświęcim – (Zakład 1.08.1973-31.07.1978) Kierownik internatu

Poznań, parafia pw. św. Jana Bosko (1.08.1978-19.08.1980) Duszpasterz, katecheta

Raszówka (20.08.1980-31.07.1991) Proboszcz

Sobin (1.08.1991-31.07.2000) Proboszcz Tarnowskie Góry –SOSW (1.08.2000 Spowiednik. Za: www.salezjanie.pl

ŚP. BR. KAZIMIERZ KOCHAŃSKI (1958-2013) OFMCONV

Dnia 8 lutego 2013 r. zmarł nagle ok. godz. 14 w Niepokalanowie śp. + br. Kazimierz Kochański OFMConv. Urodził się 12 grudnia 1958 r. w Knyszynie (woj. podlaskie), nowi-

ciat rozpoczął 31 sierpnia 1984, pierwsze śluby złożył 1 września 1985, natomiast śluby wieczyste 4 października 1990.

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, 12 lutego 2013 r. Wyprowadzenie z Sanktuarium św. Maksymiliana M. Kolbego nastąpi o godz. 10.45, przewodniczyć mu będzie

Wikariusz Klasztoru Niepokalanów, o. Marian Płuciennik. Mszy św. pogrzebowej w Bazylice niepokalanowskiej o godz. 11.00 będzie przewodniczył Wikariusz Prowincji – o. Piotr Szczepański. „Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie”

Za: www.franciszkanie-warszawa.pl

ŚP. KS. HENRYK GRELA (1929-2013) SAC

Ks. Henryk Grela SAC urodził się w Wielkiej Sobotę 30 marca 1929 r. w Guciowie k. Zwierzyńca, na ziemi zamojskiej, z rodziców Pauliny i Władysława. Został ochrzczony 14 kwietnia 1929 r. w parafii w Krasnobrodzie. Sakrament bierzmowania przyjął z rąk ówczesnego biskupa lubelskiego, Stefana Wyszyńskiego, w parafii w Krasnobrodzie w dniu 2 lipca 1947 r.

Tegoż 1947 r. wstąpił do pallotyńskiego Niższego Seminarium Duchownego na Kopcu k. Wadowic. Strój Stowarzyszenia otrzymał 8 września 1950 r. w Ząbkowicach Śląskich z rąk ks. prowincjała Stanisława Czapl. Na jego ręce złożył: pierwszą profesję 26 sierpnia 1952 r. na Kopcu, a profesję wieczną 15 sierpnia 1954 r.

w Ząbkowicach Śląskich. Studia filozoficzne odbył w Ząbkowicach Śląskich (1951/1952) i w Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie (1952/1953), gdzie następnie odbywał studia teologiczne (1953/1954 – 1957; od 12 września 1957 r. tzw. tirocinium).

W Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie przyjął wszystkie święcenia niższe i wyższe, wszystkie przez posługę ks. bpa Zygmunta Choromańskiego: poprzedzony tonsurą ostiariat i lektorat (25 października 1953), egzorcystat i akolit (5 kwietnia 1954), subdiakon (24 czerwca 1955), diakonat (14 kwietnia 1956) i prezbiterat (24 czerwca 1956).

Pierwszą placówką, na której służył w charakterze duszpasterza były, od września 1958 r., Ząbkowice Śląskie, a następnie: Kościelisko k. Zakopanego (od 13 października 1959), Kielce-Karczówka (od 1 września 1960, w charakterze misjonarza), ponownie Kościelisko (od września 1962, jako wikariusz), Częstochowa (od 29 sierpnia 1964, jako wikariusz), Radom (od 1 września 1966), ponownie Częstochowa (od 31 grudnia 1970 do końca sierpnia 1973 w ramach kuracji), Wadowice (od 1 września 1973), Czarna (od 18 sierpnia 1975), ponownie Wadowice (od 19 maja 1978), Wałbrzych (od 17 sierpnia 1979), ponownie Radom (od 24 sierpnia 1985).

Po Radomiu (łącznie ponad 6 lat posługi) postać śp. ks. Henryka najbardziej wiąże się z Lublinem, gdzie przebywał od 27 czerwca 1987 r., najpierw jako duszpasterz parafii, a potem od 1991 r. jako duszpasterz współpracowników w domu Stowarzyszenia przy ul. Bohaterów Monte Cassino 16 – łącznie 23 lata.

24 czerwca 2006 r. w sanktuarium maryjnym w Krasnobrodzie Ksiądz Henryk obchodził złoty jubileusz kapłaństwa. W gronie zgromadzonej Rodziny i Współbraci przewodniczył Mszy św. i wygłosił homilię.

Pogłębiająca się choroba wymagała przeniesienia Księdza Henryka do domu Stowarzyszenia we Wrzosowie k. Radomia, gdzie przebywał od 3 sierpnia 2010 r. do śmierci, która nastąpiła 7 lutego 2013 r. W sumie śp. ks. Henryk Greła SAC przeżył 83 lata (za niecałe dwa miesiące skończyłby 84 rok życia), z tego w Stowarzyszeniu ponad 60 lat i w kapłaństwie ponad 56 lat.

Gdy patrzymy na kapłańskie życie śp. ks. Henryka Greli SAC zatrzymujemy w pamięci trzy charakterystyczne wymiary jego posługi. Pierwszy wiąże się z pomyślowym i gorliwym duszpasterstwem liturgicznej służby

ołtarza, która pod jego pieczęcią gromadziła rzesze ministrantów. Drugi aspekt jest związany ze żmudnym i cierpliwym duszpasterstwem naszych współpracowników i dobroczyńców. W czasach, gdy listy adresowało się ręcznie, ks. Henryk utrzymywał korespondencję z dobroczyńcami pallotyńskiego Domu Studiów w Lublinie, otaczając ich modlitwą, dzieląc się z nimi budującymi myślami czy lekturą.

Wreszcie trzeci rys jego posługi i życia: cierpienie. Cierpienie towarzyszyło mu od lat najmłodszych, od wojennych przeżyć chłopca mieszkającego na Zamosteczku. Już we wczesnych latach jego kapłaństwa pojawiła się choroba nóg, która – pomimo opieki lekarskiej i szpitalnej – nie dawała spokoju aż do końca życia. Opatrzność Boża sprawiła, że dniem pogrzebu śp. ks. Henryka Greli SAC dzień 11 lutego – wspomnienie Matki Bożej z Lourdes, w którym Kościół obchodzi Dzień Chorego.

Na okolicznościowym obrazku, który ks. Henryk zaprojektował na jubileusz 50-lecia kapłaństwa, umieścił on wezwania: „Alleluja! Ave Maria! Magnificat!” oraz Sekwencję do Ducha Świętego. Patrząc na życie śp. ks. Henryka Greli SAC, czynimy swoimi te wezwania, i błagamy Pana ostatnimi słowami wspomnianej modlitwy do Ducha Pocieszyciela: „Daj wieniec zwycięstwa, Daj szczęście bez miary. Amen”.

+A.I.D.G+

Za: www.pallotyni.pl

ŚP. O. JOSÉ GÓMEZ CAFFARENA (1925-2013) SJ

W wieku 88 lat zmarł w Madrycie o. prof. José Gómez Caffarena. Jezuita, wybitny filozof, pozostanie w pamięci Hiszpanów jako człowiek dialogu, intuicji i wielkiej pracowitości.

José Gómez Caffarena urodził się w Madrycie w 1925 r. Po wstąpieniu do jezuitów studiował m. in. w Granadzie, Anglii i w Rzymie, gdzie uzyskał doktorat z filozofii na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim. Po powrocie do Hiszpanii związał się na stałe z Papieskim Uniwersytetem Comillas, gdzie wykładał filozofię. W trudnym w Hiszpanii okresie posoborowym był inicjatorem dialogu między wiarą a otaczającym światem, szczególnie nowymi prądami. Dzięki jego staraniom powstał

Instytut „Fe y Secularidad” (Wiara i Świeckość), którego był wieloletnim dyrektorem.

Spotkania poświęcone relacji między wiarą i rozumem, filozofią i teologią czy rozumie-

niu współczesnego świata znane były w całym Madrycie. Nawet po przejściu na emeryturę ks. José Gómez Caffarena prowadził aktywną działalność, współpracował m. in. z Consejo Superior de Investigaciones Científicas (państwowa Krajowa Rada Badań Naukowych). Napisał wiele książek i artykułów. Znany był z wielkiej pracowitości, niezwyklej sumienności, subtelnego humoru i podejścia do drugiego człowieka. Jest jedną z ważnych postaci hiszpańskiego Kościoła w okresie tzw. tranżycji, czyli przejścia do demokracji, jak też recepcji Soboru Watykańskiego II

Za: Radio.watykańskie